

ЯК ВЕРТАВ СЯ
ДО ДОМУ
З НЕВОЛІ . . . . .

Відень 1917.

Вуданне „Української Культурної Ради“.

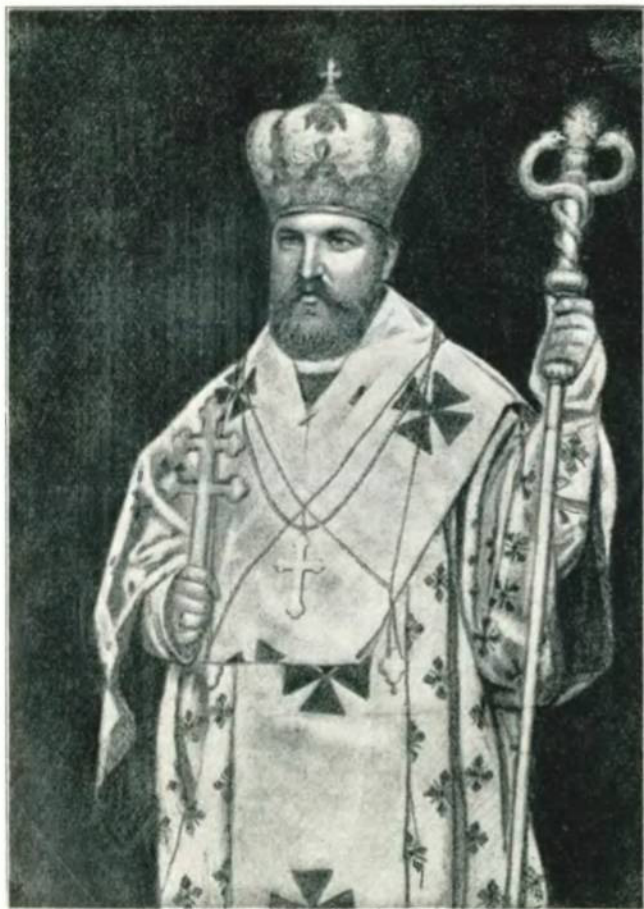
Як вертав ся до дому з неволі . . . . .

Відень 1917.

Виданне „Української Культурної Ради“.

Митрополит Андрій граф Шептицький.

*Як вертав ся до дому з неволі;
Мав у серцю не радість, а болі;
Мав у груди незгоєну рану
Це питання: що я там застану?
Що застану, почую, побачу,
Чи всміхну ся в душі, чи заплачу?
Перейшов границю і — пробі!
Де не гляне — стоїть гріб при гробі,
Гріб при гробі новий, непорослий.
Ось які на зустріч вийшли послі!
І витали Єго і казали:
„Ми за те, що Ти терпів, упали.
Ми упали, дай Бге, щоб не марно,
Бо над нами так зимно, так хмарно.“
— „О лежить ви в гробах без трівоси.
Незбагнуті Господні дороги.
Воля люду, це справа єсть Божя,
Кождий гріб стоїть, немов сторожа.
Кождий войн і кожда капля крови
Молотом важким валять в окви.*

*Розлетяться ся, хоч були-б зі стали
Жертвою життя ви їх пірвали.“*

---

*О сумний, сумний, ти наш привіте!
Деж ті дзвони, сьніви, квіти, діти?*

---

*Надлетіла хуртовина
З опівночи,
Осліпила блискавками
Наші очі.*

*Надлетіла хуртовина,
Збила квіти,
Нїби віщі розізнала
Наші діти.*

*Радоб серце, радїб груди
Засьнівити,
Так в ушах нам вічно грає
Гуки гармати.*

*Горло наше, мов кліщами
Жаль стискає, —
На ту пісню мова людська
Слів не має.*

*Ой заграйтеж на дзвілницї
Срібні дзвони,
Най лунають аж до неба
Людські стони.*

*Най лунають аж під хмари
Ваші звуки,
Най почув Господь в небї
Крик розпуки.*

Чом-же, дзвони, мовчите ви
На озвінниці?
Подивіть ся, наш князь знова
У столиці.

Наш владика, гордість наша,
Наша слава,
Не пропав Він, не пропаде
Й наша справа.

Замісць дзвонів відповіли
Глухо мури...
Вітер гойда: ни вежає
Тільки шнури...

Дзвонів нема? Най дзвонять серця в грудях,
Мов в озері ті потокулі дзвони
Прийде пора, народ з глибини добуде
Батьків своїх зітхання і проклони.

Добуде їх і на озвінниці слави
Завісить гень під хмарами, високо,
І заїміє з дива кат лукавий,
А звеселить ся праведника ока.

Прийде пора, прийде колись година,
Буде там муж, де нині є дитина,
Буде там меч, де нині тихе слово,
Були ми вольні і будемо знова.

Були ми вольні і ходили в славі
Понад Дністром, Дніпром і синім Дномом,
Були ми білі, а будем кервавї,
Були тугою, а будем прокломом.

*Проклоном всего що марне і хоре,
Що поганило заповіти божі,
Клали ми слово тихе на сторожі
Поставмо силу, чей вона поборе!*

---

*Тоді той дзвін, великий дзвін,
Могучий голос люду,
Від Сяну аж по силій Дін
Віddaсть Тобі привіт, поклін,
Покліи для Твого тpyду.*

*Для тpyду, що з долонь благих
Спливав на люд бездольний,
Для ума, що в часах грізних
Шукав нових доріг тpyдних,
Щоби народ був вольний.*

*Для серця того, мов хрусталь,
Для вдачі, ніби криця
Колесь Тобі в далеку даль,
Від скель Карпат до Дону фаль
Побіди піснь поллеть ся!*

* * *

*Простиж нам пийішний наш снів,
Прости сумні привіти!
З побитих тучею лугів
Народ Тобі вінок цей плів,
Йї слеза на квіттю світить.*

Богдан Левикий.

